

ο Πινόκιο στην Αθήνα

Copyright © 2013 Polaris Εκδόσεις - Χρήστος Μπουλώτης (κείμενο),
Βασίλης Παπατσαρούχας (εικονογράφηση)

Νέα αναθεωρημένη έκδοση, Οκτώβριος 2013
(αρχική έκδοση, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2001)

Σχεδιασμός εξωφύλλου και έκδοσης: Μαρία Ζαχαριουδάκη
Επιμέλεια - διόρθωση κειμένων: Δέσποινα Παπαγιαννοπούλου
Επεξεργασία εικόνων: Γιάννης Κούκλης

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

Polaris Εκδόσεις: Βιβλία-Multimedia
Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα
Τηλ. 2103836482, fax 2103807608
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN: 978-960-6829-43-7

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΥΛΩΤΗΣ

ο Πινόκιο ΣΤΗΝ Αθήνα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Βασίλης Παπασαρούχας

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Στους μικρούς μου φίλους
Θάνο και Νίκο Καλογερόπουλο*

Η ΠΤΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ ΚΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

Ένα φλουπι, ένα ξερό κλακ κι ύστερα ένα «Ωχ, τα πλευρά μου!
Ωχ! Το κεφαλάκι μου, ωχ!».

Μέσα στη φεγγαρόλουστη νύχτα, εκεί στα μάρμαρα της Ακρόπολης, κάτι, κάποιος έπεσε φαρδύς πλατύς από ψηλά. Από τη ράχη ενός χελιδονόψαρου έπεσε, που χτυπώντας δυνατά τα τεράστια πτερύγιά του χάθηκε στη στιγμή πέρα, κατά τη θάλασσα μεριά.

Μα, ποιος, ποιος να 'ναι; Ποιος; Κι από πού ήρθε νυχτιάτικα; Και τούτη η μακριά, σουβλερή μύτη...

«Ο Πινόκιο! Δεν πιστεύω στα μάτια μου, ο Πινόκιο!» αναφώνησε έκπληκτος ο μουστακαλής νυχτοφύλακας της Ακρόπολης,

που ήταν αυτόπτης μάρτυρας στο ασυνήθιστο συμβάν, κι όρμησε με μεγάλες δρασκελιές να πιάσει το ξύλινο αγόρι. «Το καλύτερο δώρο για τον μικρό μου γιο! Κοίτα να δεις, ο Πινόκιο... ο Πινόκιο στην Αθήνα, στην Ακρόπολη...» συνέχισε να μονολογεί ο νυχτοφύλακας, καθώς προσπαθούσε απεγνωσμένα να τον γραπώσει.

Εκείνος όμως ξεγλίστησε με επιδέξια πηδήματα σαν να ήταν ακρίδα. Κρύφτηκε πίσω από ένα αρχαίο κιονόκρανο. Η καρδιά του, σωστό ταμπούρλο, ντάκα ντουκ, πήγαινε να σπάσει απ' την τρομάρα.

«Τι κακό και τούτο... να σε γνωρίζουν όλοι, να σε αναγνωρίζουν, να μην περνάς απαρατήρητος. Ούτε να βήξω δεν μπορώ πια» συλλογίστηκε αγανακτισμένος ο Πινόκιο. «Ουφ, να 'χεις τα βάσανά σου, να πρέπει σε τρεις μέρες να βρεις εκείνο το παράξενο κυκλάμινο, κι οι άλλοι να σε βλέπουν μόνο σαν αστείο παιχνίδι.»

«Χαίρε, Πινόκιο! Χαίρε, διάσημε νεαρέ της γειτονικής μας Ιταλίας! Θέλω αυτόγραφο, ω ναι! Κι είμαι βασιλιάς» ακούστηκε μια λεπτή, υγρή φωνίτσα. «Αυτόγραφο για την αφεντιά μου, εμένα, και για τα παιδιά μου. Πολύ σε θαυμάζουν, ω ναι! Πολύ σε αγαπούν. Κάθε βραδιά, πριν κοιμηθούν, με βάζουν να τους διηγηθώ ξανά και ξανά τις περιπέτειές σου.»

Ξαφνιασμένος έστρεψε τη ματιά του ο Πινόκιο προς τη φωνίτσα. Κι είδε τότε πάνω στο αρχαίο κιονόκρανο θronιασμένο έναν επιβλητικό σαλίγκαρο με κορόνα στο κεφάλι. Μάλιστα, κορόνα! Πράγμα που σήμαινε πως είτε ήταν αληθινός βασιλιάς είτε κανέ-

νας από εκείνους τους αλλοπαρμένους που, επειδή δεν έχουν τι να κάνουν, παριστάνουν τους βασιλιάδες και το πιστεύουν κι από πάνω.

«Ω, μην εκπλήσσεσαι, μην απορείς, φίλτατε Πινόκιο» συνέχισε με το ίδιο επίσημο ύφος ο σαλίγκαρος. «Η κορόνα μου είναι από ατόφιο χρυσάφι, ω ναι! Είμαι πράγματι βασιλιάς, ω ναι! Ο τελευταίος του ένδοξου αθηναϊκού βασιλείου των σαλιγκαριών. Στο Μεγάλο Βιβλίο της Παγκόσμιας Ιστορίας, στις σελίδες 2.150 έως 5.100, εκεί μπορείς, ω ναι! να διαβάσεις για την αφεντιά μου και για το λαό μου. Βέβαια, η γενιά μου αργοσβήνει καθώς λιγοστεύουν στην Αθήνα τα δέντρα, τα λουλούδια, οι θάμνοι, το γρασίδι. Οι υπήκοοί μου λίγοι πια, λιγοστοί. Σκόρπιοι εδώ κι εκεί. Στον Εθνικό Κήπο, ο πιο πυκνός σαλιγκαροπληθυσμός. Πνίγηκε, βλέπεις, η χώρα μου στο τσιμέντο, στ' αυτοκίνητα, στις πολυκατοικίες. Περρασμένα μεγαλεία... Άσ' τα να πάνε... Όμως εγώ... εγώ, ω ναι!»

«Τα σέβη μου, μεγαλειότατε» έκανε βιαστικά ο Πινόκιο διακόπτοντας τον σαλίγκαρο, γιατί κατάλαβε πως αν τον άφηνε να μιλάει, σίγουρα θα ξημερωνόταν πάνω στην Ακρόπολη. «Ξέρετε, είμαι πολύ βιαστικός, μεγαλειότατε, δεν ήρθα για πολύ στην Αθήνα. Τρεις μερούλες όλο κι όλο. Και πρέπει μέχρι να φύγω να έχω βρει οπωσδήποτε το σπάνιο κυκλάμινο που ούτε στη γη φυτρώνει ούτε στον ουρανό, αλλά ανάμεσα σε γη και ουρανό.»

«Ω, το αίνιγμα του κυκλάμινου! Τρελαίνομαι για αινίγματα, φίλτατε Πινόκιο!» αναφώνησε πασιχαρής ο σαλίγκαρος. «Να σε κε-

ράσω κανένα γεμιστό σοκολατάκι, τρούφες καρύδας ή μήπως προτιμάς γλυκό του κουταλιού;»

«Όχι, ευχαριστώ. Βιάζομαι, σας είπα, μεγαλειότατε σαλίγκαρε. Και το κυκλάμινο δεν είναι απλώς αίνιγμα. Πραγματικό είναι, υπάρχει! Στην Αθήνα, εδώ στην πόλη σας, σίγουρα υπάρχει! Και πρέπει να το βρω επειγόντως, γιατί αλλιώς...»

«Να σε ξεναγήσω μήπως στις κοσμολάλτες αρχαιότητες της Ακρόπολης;» συνέχισε ακάθεκτος ο σαλίγκαρος. «Πρώτη φορά, υποθέτω, έρχεσαι Αθήνα. Και επιβάλλεται να θαυμάσεις από κοντά τον Παρθενώνα, το Ερέχθειο με τις ωραίες Καρυάτιδες, το ναό

της Απτέρου Νίκης. Έχετε, βέβαια, κι εσείς στην Ιταλία λαμπρά μνημεία, ω ναι! Δεν αντιλέγω, ω ναι! Σαν την Ακρόπολη όμως πουθενά στην οικουμένη. Ελπίζω να συμφωνείς, φίλτατε Πινόκιο.»

«Σας το ξαναλέω, μεγαλειότατε σαλίγκαρε, και το τονίζω: δεν ήρθα για δι-α-κο-πές και αρχαιολογικές ξεναγήσεις.»

Και χωρίς να περιμένει άλλο ο Πινόκιο τού εξήγησε στα γρήγορα, με κοφτές φράσεις, πως βρίσκεται σε κρίσιμη αποστολή. Πως ο χρόνος είναι χρώμα! Που σημαίνει δηλαδή ότι σε τρεις μέρες πρέπει να 'χει στα χέρια του το κυκλάμινο που φυτρώνει ανάμεσα σε γη και ουρανό. Αλλιώς, πάει το χρώμα από τα όνειρα του μαστρο-Τζεπέτο. Χάθηκε μια για πάντα. Πως μόνο ασπρόμαυρα θα ονειρευόταν πια ο καλός του ο Τζεπέτο, ο μάστορας που τον έφτιαξε με αγάπη και μεράκι από ένα κομμάτι ξύλο. Που είναι σαν πατέρας του ο μαστρο-Τζεπέτο. Τι θα πει «σαν»; Πατέρας του είναι!

«Άχρωμα όνειρα; Αλήθεια;» έκανε με συμπόνια ο σαλίγκαρος.

«Ναι, δυστυχώς, μεγαλειότητα σαλίγκαρε. Εδώ και κάμποσους μήνες ούτε μια κουκκιδίτσα κόκκινο στα όνειρά του ούτε μια κηλίδα πράσινο, κίτρινο, θαλασσί... έτσι ξαφνικά.»

«Ποπό, συμφορά! Δηλαδή, φίλτατε Πινόκιο, θα πρέπει να είναι πολύ άρρωστος ο μαστρο-Τζεπέτο... Τι σπάνια ασθένεια πάλι και τούτη...» κούνησε το κεφάλι του συλλογισμένος ο σαλίγκαρος. Κι ύστερα όλο απορία ρώτησε μονοκοπανιά: «Και το κυκλάμινο; Και η Αθήνα; Τι σχέση έχουν με τα όνειρα, το χρώμα, τα χρωματιστά όνειρα;».

«Με δυο λόγια θα σας εξηγήσω, μεγαλειότητα σαλίγκαρε, γιατί ίσως να ξέρετε, ίσως να μπορείτε κι εσείς να βοηθήσετε. Ο καλός μάγος Λελουμπλίν, πριν μετακομίσει σ' εμάς, στην Ιταλία, είχε προσπαθήσει με τα μαγικά του κόλπα να βάλει τάξη στην ένδοξη Αθήνα σας. Το γνωρίζετε ασφαλώς. Και είχε την έμπνευση να πασπαλίσει τα κεφάλια των Αθηναίων με φαντασίας μπόλικη χρυσόσκονη. Το γνωρίζετε, ασφαλώς. Απ' αυτόν έμαθα λοιπόν πως το μόνο γιατρικό για τη βαριά αρρώστια του μαστρο-Τζεπέτο είναι το κυκλάμινο. Εκείνο το παράξενο κυκλάμινο που ούτε στη γη φυτρώνει ούτε στον ουρανό, αλλά ανάμεσα σε γη και ουρανό. Το είχε δει ο καλός μάγος Λελουμπλίν στην Αθήνα. Μα πού ακριβώς; Αυτό δεν μου το μαρτύρησε, κι ας ήξερε. Γιατί πρέπει, λέει, δείξω πως ωρίμασα κι

να δοκιμαστώ, να αποδύω άλλο, πως δεν παιδια-

ρίζω πια. Κι άντε τώρα, σε τρεις μέρες τρέξε, ψάξε να βρεις βελόνα στ' άχυρα. Σε τρεις μέρες θα 'ρθει πάλι το χελιδονόψαρο. Στην Ακρόπολη πάλι, νύχτα, εδώ, για να με πάρει πίσω στην Ιταλία, με περιμένει ο μαστρο-Τζεπέτο. Ανυπόμονα με περιμένει να γυρίσω με το κυκλάμινο. Τι είπατε, μεγαλειότατε σαλίγκαρε; Το χελιδονόψαρο; Α ναι...»

Και του εξήγησε ο Πινόκιο πως στην Ιταλία το χρώμα στα όνειρα το κουβαλούν χελιδονόψαρα, όπως στην Κίνα οι πράσινες ακρίδες με την κόκκινη βούλα, και στην Ελλάδα οι γλάροι. Στον Βόρειο Πόλο για τα χρωματιστά όνειρα αρμόδιες είναι οι άσπρες πολικές αρκούδες οι φτερωτές και οι πιγκουίνοι οι ριγέ. Και πάει λέγοντας.

Άκουγε με ορθάνοιχτα αφτιά ο σαλίγκαρος, μόνο που στο τέλος ψέλλισε λυπημένα πως, κρίμα, δεν μπορούσε να βοηθήσει, κρίμα, δεν είχε ακουστά για κείνο το παράξενο κυκλάμινο. Τον συμβούλεψε όμως να αρχινήσει το ψάξιμο από τον Εθνικό Κήπο. Γιατί; Διότι εκεί, ω ναι, εκεί μαζεύεται και κατοικεί ό,τι πετά και ό,τι ψηλά ανεβαίνει: λογής πουλιά, ο λαός του οι σαλίγκαροι, τσαχπίνες μπάλες, κουρδιστά αεροπλανάκια κι ένα σωρό άλλα τέτοια. Και, ποιος ξέρει, ίσως κάποιο από αυτά να είδε ή, τέλος πάντων, να άκουσε κάτι για το παράξενο κυκλάμινο που φυτρώνει ανάμεσα σε γη και ουρανό. Ποιος ξέρει...

«Ω ναι, έχεις δίκιο, φίλτατε Πινόκιο, ο χρόνος είναι χρώμα, συμφωνώ, ω ναι! Και πρέπει τώρα να βιαστείς, ω ναι! Και πρόσεχε τον μουστακαλή νυχτοφύλακα! Κι ο Εθνικός Κήπος δεν εί-

ναι μακριά, να τος, φαίνεται απ' την Ακρόπολη. Εκεί δεξιά, ανάμεσα στη Βουλή και στις αρχαίες κολόνες, εκεί κάτω είναι. Στύλους του Ολυμπίου Διός τις λένε εκείνες τις όρθιες κολόνες... ό,τι απέμεινε απ' τον αρχαίο ναό του Δία. Καλή σου τύχη, ω ναι! Και καλή αντάμωση σε τρεις μέρες, ω ναι!»

